

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 387/2020
19.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Јасмине Васовић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Владимира Милошевића, због пет кривичних дела разбојништва из члана 206. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Владимира Милошевића, адвоката Далибора Катанчевића, поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 957/14 од 02.10.2019. године и Апелационог суда у Београду Кж1 30/20 од 19.02.2020. године, у седници већа одржаној дана 19.11.2020.године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Владимира Милошевића, адвоката Далибора Катанчевића, поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 957/14 од 02.10.2019. године и Апелационог суда у Београду Кж1 30/20 од 19.02.2020.године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К 957/14 од 02.10.2019. године окривљени Владимир Милошевић оглашен је кривим због пет кривичних дела разбојништво из члана 206. став 1. Кривичног законика, те су му за ова кривична дела утврђене казне затвора у трајању од по 2 године па је окривљени осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 6 година, у коју му се урачунава и време provedено у притвору од 05.06.2014. године до 23.06.2014. године.

Истом пресудом, сходно члану 262. ЗКП обавезан је окривљени Владимир Милошевић да суду накнади трошкове кривичног поступка и паушала, о чијој ће висини бити одлучено накнадно посебним решењем, док су на основу члана 258. ЗКП оштећени АА, „ББ“ д.о.о., ВВ, ГГ, ДД, „ЂЂ“ д.о.о. и „ЕЕ“ д.о.о., ради остваривања имовинско правног захтева упућени на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 30/20 од 19.02.2020. године одбијена је као неосноване жалба браниоца окривљеног Владимира Милошевића и првостепена пресуда, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног Владимира Милошевића, адвокат Далибор Катанчевић, благовремено је поднео захтев за заштиту законитости због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости и укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање, пред новим већем или да побијане пресуде преиначи и окривљеног Владимира Милошевића ослободи од оптужбе за предметна кривична дела.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Владимира Милошевића, је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да се побијане пресуде заснивају на доказима на којима се по одредбама ЗКП не могу заснивати и то на записницима о препознавању лица (пет записника) сачињених у просторијама МУП РС, ДП, ПУ за град Београд, ПС Звездара од 06.06.2014. године, а без којих незаконитих доказа, не би била донета осуђујућа пресуда. По ставу браниоца наведени записници су сачињени супротно одредби члана 90. ЗКП, обзиром да су оштећенима пре препознавања показане фотографије, те да оштећена лица пре препознавања нису дала опис лица које их је напало, док особине лица које се препознавало тј. окривљеног, нису биле сличне особинама осталих лица која су се налазила у врсти за препознавање.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Ово са разлога јер из списка предмета и то пет записника о препознавању лица МУП-а РС Дирекција полиције ПУ за град Београд, ПС Звездара – Одсек за сузбијање криминалитета од 06.06.2014. године произилази да је доказна радња препознавања лица - окривљеног Владимира Милошевића, од стране сведока оштећених АА, ДД, ЖЖ, ЗЗ и ИИ, обављена у свему у складу са одредбама Законика о кривичном поступку и то пре свега у складу са одредбом члана 90. ЗКП, а на коју повреду бранилац окривљеног неосновано указује у захтеву, као и у складу са одредбом члана 100. ЗКП, којим одредбама је прописано на који начин се врши радња препознавања лица од стране сведока. Наиме, из наведених записника јасно произилази да су овој доказној радњи извршеној у просторијама ПС Звездара присуствовали јавни тужилац и овлашћено службено лице ПС Звездара, као и да је у просторију специјално

намењену за ту сврху уведено пет лица која су поређана одређеним редоследом у врсту, а након чега су оштећени са несумњивом сигурношћу препознали окривљеног Владимира Милошевића као лице које је извршило предметна кривична дела на њихову штету, а на основу његовог изгледа, при чему присутна лица нису имала никаквих примедби и наведени записници су потписани од стране јавног тужиоца, оштећених и овлашћеног службеног лица.

Поред тога, из предметних записника о препознавању лица, произилази да се у врсти за препознавање налазило пет лица од којих је четири лица, у битном исте животне доби (од 1976. до 1982. годишта), док је једно лице нешто старије, то је извесно да се није радило о лицима која су била у очигледном нескладу у погледу њихових физичких карактеристика, већ да је реч о лицима чије су "основне особине" и поред одређених разлика у погледу висине и физичке конституције, довољно "сличне" и тако испуњен услов предвиђен одредбом члана 90. став 1. ЗКП.

Надаље, стоји чињеница да оштећени приликом препознавања претходно нису дали опис лица за које постоји основ сумње да је извршило кривична дела разбојништва из члана 206. став 1. Кривичног законика на њихову штету. Међутим, како су према стању у списима предмета сви оштећени истог дана, када је обављена радња препознавања, дали свој исказ пред јавним тужиоцем и на записнику детаљно описали изглед починиоца и одеће коју је критичном приликом носио, Врховни касациони суд налази да је доказна радња препознавања, законито спроведена.

Такође, стоји и чињеница да су неким од оштећених и то сведоку ИИ и АА, вршења доказне радње препознавања, овлашћена службена лица полиције показала фотографије, али како из списка предмета (записника о исказима тих оштећених пред јавним тужиоцем) произилази да је реч о више фотографија различитих лица, а не искључиво о фотографијама окривљеног, Врховни касациони суд налази да се у конкретном случају ради о претходно обављеној оперативној радњи предузетој у циљу откривања учиниоца кривичног дела, која као таква не утиче на законитост касније предузете радње препознавања лица, посебно имајући у виду да на тим фотографијама наведени оштећени нису никога препознали па је несумњиво да се на описани начин на њих није недозвољено утицало.

Неосновани су и наводи у захтеву да је незаконито препознавање првостепени суд спровео на главном претресу, захтевајући од оштећених да се изјасне да ли је окривљени лице које их је критичном приликом напало.

Наиме, чињеница је да су на главном претресу као сведоци саслушавани оштећени, те да су том приликом и показали на присутног окривљеног као лице које је, у ситуацији коју су сведоци описали, извршило предметно кривично дело, међутим по ставу овог суда, у наведеној процесној ситуацији, не врши се никаква доказна радња препознавања лица него је реч о саставном делу исказа сведока - оштећеног о својим непосредним опажањима.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да је суд у доказном поступку извео доказе на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку пресуда може заснивати, те да стога није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју бранилац окривљеног неосновано указује у поднетом захтеву за заштиту законитости.

Побијајући првостепене пресуде због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП бранилац окривљеног у поднетом захтеву заступа становиште да се у радњама окривљеног описаним под тачком 3. и 4. изреке првостепене пресуде стичу елементи продуженог кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. Кривичног законика, а никако два одвојена кривична дела.

Наиме, разбојништво се врши применом силе или претње према лицу од кога се ствар одузима, дакле принудом управљеном против слободе одлучивања и деловања тог лица сагласно његовој вољи, што овом кривичном делу, без обзира на његово сврставање у имовинска кривична дела, даје обележје и кривичног дела против слободе и права човека и грађанина.

Самим тим, по налажењу Врховног касационог суда, примена кривичноправног института продуженог кривичног дела, код кривичних дела разбојништва описаних у тачки 3. и 4. изреке правноснажне пресуде, за које је окривљени, поред осталих, оглашен кривим, није могућа по закону, сходно члану 61. став 2. Кривичног законика. Ово из разлога, што је кривично дело разбојништво, како је већ напред наведено, сложено кривично дело, састављено од два кривична дела: принуде (члан 135. Кривичног законика) - кривичног дела против слобода и права човека и грађанина и крађе (члан 203. Кривичног законика) – кривичног дела против имовине, где принуда претходи крађи и представља средство за њено извршење. Чланом 61. став 2. Кривичног законика прописано је да кривична дела управљена против личности, што је случај са кривичним делом принуда, могу чинити продужено кривично дело само ако су учињена према истом лицу, а како су кривична дела описана под тачком 3. и 4. правноснажне пресуде, поред истоветности оштећеног у имовинскоправном смислу (правно лице - Д.О.О. „ЂБ“), извршена према различитим физичким лицима у временски одвојеним догађајима, то свака радња за себе садржи сва битна законска обележја кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. Кривичног законика и не могу чинити једно продужено кривично дело.

Из изнетих разлога, по налажењу Врховног касационог суда, неосновано бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног наводи и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП. Међутим, својим наводима у образложењу захтева бранилац заправо указује да одређене чињенице нису узете у обзир приликом доношења одлуке нижестепених судова везано за кривичну санкцију, који наводи, по налажењу Врховног касационог суда, представљају повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП.

Осталим наводима поднетог захтева, бранилац окривљеног заправо оспорава и полемише са чињеничним утврђењем суда у погледу аутентичности фотографије сачињене са снимка сигурносних камера, што представља повреду члана 440. ЗКП.

Како повреде одредбе члана 440. и 441. став 1. ЗКП не спадају у круг повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП због којих окривљени, преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, то се Врховни касациони суд у ове наводе захтева није упуштао.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић,с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић